

Dásbódh

Dašaka XI. – Významná dašaka

Samartha Rámdás

podle anglického překladu

Johna Norwella (2015)

do češtiny přeložili

Gábina, Aleš, Matěj, Martin

19. července 2017

Obsah

XI	Významná dašaka	1
11.1	Přednáška o <i>siddhántě</i> (o Pravdě)	3
11.2	Promluva o čtyřech bozích	43
11.3	Učení o tomto „Jméně“	77
11.4	Rozprava o <i>vivéce</i>	105
11.5	<i>Rádžakarana</i>	133
11.6	Znaky <i>Mahánty</i> (duchovního učitele)	161

11.7 Plynoucí řeka	179
11.8 Přirozenost <i>Antar-átma</i>	201
11.9 Učení	225
11.10 Život bez tužeb	253

Dařaka XI

Významná *dařaka*

॥ दशक अकरावा : भीमदशक ॥ ११ ॥

॥ *dařaka akarāvā : bhimadařaka* ॥ 11 ॥

The Great Dashaka

11.1 Přednáška o *siddhántě* (o Pravdě)

|| Šrí Rám ||

1. Z prostoru (tedy z *mūla-puruṣa*) se objeví vítr (tedy *mūla-māyā* = prvotní iluze) a díky *„bez-myšlenkovitosti“ přichází přesvědčení „já neexistuji“. Z větru se z tohoto *átma* stává oheň (kvůli další objektivizaci). Proto by měl být tento puruṣa pozorný a naslouchat, jak k tomu dochází. *(Bez-myšlenkovitost je jako

mūla-puruṣa; On je neustále velmi vysoko. Jeho pouhá přítomnost osvětluje *mūla máju*).

2. Vítr má v sobě totiž *tvrdość, takže je tu určité tření, díky němuž „*tam*“ vzniká oheň. Zpoma-lením větru dojde k ochlazení a „*odtamtud*“ se následkem toho objeví voda. (Tedy dochází k procesu stále větší objektivizace). *(Je tam ne-vědomost.)
3. Z vody poté vyvstává element země, který lze chápat jako semeno „*mnoha*“ myšlenek. Z tohoto semene se ono bez-myšlenkovité Já rodí do hrubého světa „*mnoha*“ forem. (Proto lze v tomto hrubém projevu onu bez-myšlenkovitou Skutečnost zpětně vystopovat).
4. Základem/kořenem (*mūla*) tohoto hrubého projevu (*sṛṣṭi*) je *myšlenka/koncept (*kalpanā*) a dokonce i tento kořen je myšlenkou. Z této prvotní iluze (*mūla-māyā*) vzniklo hrubé tělo, které je vytvořeno ze tří bohů/*gun* (*devatraya*). *(Tak jako je v semínku potenciálně přítomen

celý strom, tak je i v tomto kořenu (v *múle*) potencialita projeveného světa. Ale kořen samotný není světem.)

5. V nehybném (*niścāla*) vznikne pohyb (*ca-mācāla*) a toto čiré poznání (*kevala*) se stane myšlenkou/konceptem (*kalpanā*). Tato konceptuální forma je kořenem osmidílné *prakṛti* (*aṣṭadhā prakṛti* – skládá se z pěti elementů a tří *gun*).
6. Když je tu tento koncept (*kalpanā*), znamená to, že se Skutečnost stala osmidílným stvořením (*aṣṭadhā prakṛti*). Toto osmidílné stvoření je tudíž stvořeným obrazem (*kalpanāmurtī*) Skutečnosti. Zrození osmidílného stvoření je nutno chápat jako kořen veškerého projeveného světa. (Proto je důležité pochopit vztah *prakṛti/puruša*.)
7. Je tu pět elementů a tři *guny* a tato osmice vyvstala ze spojení dvojice *prakṛti* a *puruša*. Pochop, že tato osmidílná *prakṛti* je v základě

onou „řečí“. (Guny a elementy jsou „zde“ neprojevené, ale projeví se kvůli touhám, myšlení atd. Pokud se ale zklidní pomocí vivéky, rozpustí se zpět do svého zdroje a to, co potom zbyde, je *prakruti/puruša*. A proto zapomeň na vše a bude tu jen čiré a přirozené poznání.)

8. V kořeni se objevila konceptuální forma „*já jsem*“, která se později stala hlučnou a namyšlenou a toto čiré poznání (*kevala*) se stalo mnoha hrubými formami projeveného stvoření.
9. V kořeni se Skutečnost zjevila jako prvotní iluze (*mūlamāyā*) a poté, co se objevily tři *guny*, se tato Skutečnost stala *gunamájou* (*gunamāyā*). Poté došlo ke zhrubnutí a Skutečnost se stala *avidjamájou* (*avidyā* = nevědomost) a objevil se hrubý svět. (Všechno není ničím jiným, než onou Skutečností.)
10. Později se objevily čtyři druhy zrození a rozvinuly se čtyři druhy řeči. Vznikly „mnohé“ dělohy (*yoni*) a „mnohé“ individuální formy.

(Verše 9. a 10. v této kapitole popisují stručně tři fáze stvoření. Podrobný popis je ve 20. *dášace*, v kapitolách 2 a 3.)

11. Takto tedy vyvstal projevený svět. Nyní si vyslechni, jak probíhá jeho zničení, protože tato čirá „řeč“, která tu byla před individuálními formami, se zapletla s deseti smysly. (Toto „já jsem“ bylo zredukováno na pouhé tělesné vědomí.)
12. Takže teď se celý proces obrátí a zformováním tohoto „já jsem“ dojde ke zničení tělesného vědomí. Posluchač „zde“ by měl věnovat pozornost onomu promlouvajícímu „tam“. A proto nyní naslouchej.
13. Potom přijde období sucha a sto let nebude pršet (mysl se zbaví svých představ a konceptů) a stvořený svět *džívy* „tam“ úplně vyschne. A to je „příběh“ Boží; je to konec myšlenek a konceptů, což je téma, o kterém pojednávají *šástry* (*neti, neti*).

14. Je *, „čas dvanáctky“ a slunce jasně září (vše je zapomenuto, zůstalo jen čiré poznání). Díky tomu se element země rozpadne v prach. Poté se tento prach rozplyne ve vodách. *(12 = 1 a 2, tedy období, kdy se Jednota stala dualitou; *prakruti/puruša.*)
15. Tyto vody se vypaří díky elementu ohně a následně je oheň uhašen elementem větru. Nakonec se vítr utiší a ono bezforemné je zase takové, jaké bylo odjakživa.
16. Takto tedy probíhá rozpuštění hrubého světa. Předtím se tato „řeč“ rozvinula a stala se „*mnoha*“ myšlenkami, ale jakmile je *mája* odhozena, zůstane tu jen tato *svarúpa*.
17. „Tam“ *džíva* s *šivou* a *pinda* s *brahmándou* vyschnou a všechny tyto umělé koncepty jsou zničeny. „Tam“ se všechny znalosti z druhé ruky a rozruch a zmatky *mulamáji* a *gunamáji* rozplynou.

18. Pomocí *vivéky* dojde dokonce i k úplnému zničení této "řeči", což se nazývá rozpuštění prostřednictvím *vivéky*. Ten, kdo praktikuje *vivéku*, tohle všechno dobře ví, ale jak tomu může rozumět nevědomý člověk?
19. Prozkoumáme li důkladně hrubé stvoření, objevíme toto "vše", a potom uvidíme, jak je Jedno v pohybu (*saguna*) a jak je také v klidu (*nirguna*). Je-li tu pohyb, potom se "konatel" uvnitř této pohybující se formy pohybuje (Čili Poznávající zapomene na Sebe sama a považuje tuto pohybující se formu za svou pravou podstatu.)
20. *Puruša* dlí v těle tohoto "vše" a ono se angažuje v roli toho, kdo koná. A dokud je tu konání, potom toto ne-konající bez-myšlenkovité Já existuje jakožto "já jsem" v rámci *mulamáji*. (Toto konání či poznávání se děje díky jemnému vztahu *prakruti* a jejímu věčně přítomnému *purušovi*.)

21. Král, žebrák i Pán Brahma jsou ve skutečnosti oním Jedním, které je přítomno v tomto „vše“. Ale kvůli tělu tohoto „vše“ jsou tato „mnohá“ těla (jako král, žebrák atd.) nucena svými smyslovými orgány k pohybu. (Je pět smyslových orgánů poznání a pět smyslových orgánů činnosti. Oči například něco spatří, vy to chcete a následně nohy uvedou tělo do pohybu.)
22. Když ono *Paramátma* „mluví“, potom se On stane Poznávajícím a je tu toto „vše“ a „konatel“. Nicméně díky *vivéce* člověk dojde k pochopení, že onen „*puruša*“ není ve skutečnosti v této „zkušenosti“ zapleten.
23. Tento *átmapuruša* štěká v psovi, kvičí v praseti a hlasitě hýká a lopotí se v oslovi.
24. A přesto toto Jedno vnímá svět a „mnohá“ těla. *Vivéki* (člověk, který provádí *vivéku*) chápe, že toto tělo má svůj konec. A proto pohlíží na *pandita* (učence) úplně stejně jako na „mnohá“ stvoření (*sama-daršana*; *sama* = rovnocenný,

stejný + *darśana* = pohled).

|| ŠlÓka || (*Bhagavadgíta 5/18*)

„Moudří vidí tutéž bytost ve všem, ať je to učený a pokorný *brahmín*, kráva, slon, pes nebo vyvrženec.“ (*Rudolf Janíček*)

„Díky pravému poznání vidí pokorní mudrci stejně učeného a mírného *brāhmaṇu*, krávu, slona, psa i pojídače psů.“ (<http://www.vedabase.com/cs/bg/5/18>)

25. Hrubé tělo bylo pochopeno a překročeno, ale poté se ono Jediné začne jevit jako tento vnitřní prostor. Pochop však, že jenom díky tomuto Jedinému uvnitř vnitřního prostoru je možné vnímat jedince zrozeného v *práně* (*prāṇī* = živá bytost). (Tedy On je tím Jediným a On je Poznávajícím a On je také vším jednotlivým, co je poznáváno.)
26. Toto Jediné je mnoha rozličnými formami, které byly stvořeny v *práně*, a zároveň toto Jediné existuje jakožto „umění/dovednost

být/existovat“ (*kaḷā vartatī*; *kaḷā* = umění, dovednost, *vartane* = existovat). A proto pochop, že se tato Skutečnost stala „světlem světa“ (*jagajjotī*) a „uměním/schopností poznávat“ (*jāṇatīkaḷā*; *jāṇaṇeṃ* = vědět, chápat + *kaḷā* = umění, dovednost). (Tedy Skutečnost se projevuje jako existence + poznání).

27. V uších Mu zní „mnohá“ slova, ale on ví, že je to jediné „Slovo“; pokožkou vnímá horko i chlad (ale neříká, zda to je dobré či špatné); Jeho oči vidí „mnohé“ objekty, ale on chápe, že to je jediný „objekt“ tohoto „vše“. (Tedy vidí totéž, co vidí i nevědomý člověk, ale zná pravou přirozenost toho, co má před Svými očima.)
28. Na Svém jazyku cítí chuť, nosem tento *Puruša* vnímá vůně; pomocí smyslových orgánů činnosti (řeč, ruce, nohy, pohlavní orgány a konečník) poznává „mnohé“ smyslové objekty.
29. Toto *brahman* (*sūkṣma* = to, co je jemné; *brahman*) svou jemnou formou chrání všechny

hrubé formy. (On používá poznání, ale zůstává jím nedotčen.) On zakouší „mnohé“ radosti i bolesti a jenom On si může dovolit říkat, že *vnitřní-svědék* (*aṁtara-sākṣī*; *āṁtara* = vnitřní + *sākṣī* = očitý svědek (*sa* = s; *ākṣi* = oko)) a *vnitřní-átma* (*aṁtar-ātmā*) nejsou nic jiného, než ono *param-átma*. (Nevědomý člověk může sice také prohlašovat, že *aṁtar-ātmā* a *param-átma* jsou jedno a totéž, ale důležité je skutečné pochopení. On je tím, kdo má poznání, i tím, kdo je nevědomý; On je vším.)

30. On je *átma*, *vnitřní-átma* a *vesmírné-átma* (*viśvātmā*; *viśva* = vesmír); On je *čajtanja* (*caitanya* = vědomí; uvědomění; Čiré Vědomí; Absolutní Skutečnost), On je *átma* tohoto „vše“ (*sarvātmā*) a *jemné átma* (*sukṣmātmā*); On je *džíva-átma* (*jīvātmā*), *šiva-átma* (*śivātmā*) a *param-átma* (*paramātmā*). On je pozorovatelem, svědkem (*sākṣī*) i touto formou zvanou existence (*sattā-rūpa*).

31. Jakmile se toto nerozdělené a dokonalé *brahman* ocitne ve víru změn, které probíhají uvnitř změn (uvnitř „mnohého“, které je uvnitř tohoto „vše“), potom se On stává konatelem těchto „mnohých“ změn (objeví se ego). Potom toto Já říká „mnohé“ věci a toto Nejvyšší se stává tím nejubožejším žebrákem (a vytváří si všechny možné koncepty a hledá štěstí mnoha způsoby).
32. Toto „vše“ není nic jiného než jevící se Jedno a vše v hrubém světě není nic jiného než jednající Jedno. Toto Jedno je iluzorností všeho kolem a toto Jedno je nehybností uvnitř každého pohybu.
33. Je-li tu pohybující se *mája*, potom je toto Jedno onou iluzí. Je-li tu nehybnost, potom je toto Jedno *Parabrahman*. Díky této „řeči“ je tu neustálé rozlišování (*vivéka*) mezi vším pomíjivým a oním nezničitelným Jedním.

34. Když *džíva* umírá, potom je ono *átma* **prá-nou*, která opouští tělo; když *džíva* neví, potom je *átma* jeho nevědomostí (*ajñāna*); pochop, že když se *átma* zrodí v podobě *džívy*, potom je ono *átma vásanou* (čili velkou touhou být). *(*Randžit Mahárádž* – „Celý svět je poháněn dechem“.)
35. Když se *džíva*, jenž je součástí *brahman*, sjednotí s *šívou*, jenž je součástí *brahman*, potom je toto *átma šívou* a došlo „zde“ k rozpuštění konceptů *pinda* a *brahmánda* (viz *dášaka 9*, kapitola 5) (a je zakoušena Jeho *šakti*). Díky čiré *satva guně mula-máji* jsou tu tyto čtyři aspekty *džívy* (*prána*, nevědomost, *vásana* a *šiva*).
36. A tak je tato bez-myšlenkovitá *svarúpa* světem „mnoha“ forem a tohoto „vše“, které je neustále v pohybu. Ale i tento pohyb bude zničen (i poznání je potřeba považovat za nepravdivé), zatímco tato nehybná Skutečnost tu zůstává od počátku do konce.

37. Jakmile bude na počátku, uprostřed i na konci tato *mula mája* stejná jako Já, potom bude nepokřivená, bez atributů/*nirguna*, bez poskvrny/*nirandžan*, bez jakékoli připoutanosti a osvobozená od pěti elementů.
38. Jakmile jsou omezující koncepty zcela odstraněny, potom jsou *džíva* a *šiva* výhradně jedno Jediné. Protože pokud člověk pátrá a nakonec pochopí, jak tu mohou tyto omezující koncepty zůstat?
39. Vědět – to je pouhé poznání/*džňána* – ale je nutné, aby se poznání stalo *vidžňánou* (**ne-poznáním**). Mysl by měla pomocí tohoto „vše“ odhalit *unmanu* (**ne-mysl**).
40. Toto poznávající *vritti* nemůže poznat *nivritti* (**ne-poznání**). A jak by *guny* mohly dosáhnout stavu *nirguna*? Ale když *sádžaka*, který dlí v tomto věčném Já, provádí *vivéku*, dostane se za *guny*.

41. *Manana* (tedy nepřetržitá *šravana*) je hodnotnější než obyčejná *šravana* a je-li tu *manana*, potom je možné pochopit podstatu. Díky **nidžadhjáse* vzniká *sakšatkár* – nepřipoutané Já. *(*Nidžadhjása* je překonání duality a *sakšatkár* je její úplné a trvalé opuštění.)
42. Stane-li se *mula mája* neoddělitelnou od *nirguny*, znamená to, že přišlo Konečné osvobození/*sajudžjata*. Potom jsou doslovný význam (tedy *saguna*) i skrytý význam (tedy *nirguna*) zničeny. („Tam“ ani pochopení nemá své místo.)
43. Jakmile je pozornost trvale upřena na to, na co se nelze koncentrovat (*nidžadhjása*), jak potom může v této Pravdě/*siddhántě* zůstat nějaké „já jsem“ (*manana*)? Jak by smyslové vnímání mohlo vnímat to, co je nevnímatelné? Je tu bytí, a přesto tu není nic.
44. Zůstat tu i poté, co jsou rozbity omezující koncepty, to je přirozené samádhi. (*Randžit Ma-*

hárádž – buďte takoví, jací jste byli předtím.)
Prostřednictvím *šravany* by mělo být dosaženo
vyprázdnění omezujícího konceptu buddhi („já
jsem tělo“).

*Tímto končí 1.kapitola 11.dášaky knihy Dá-
sbódh s názvem „Přednáška o siddhántě (o
Pravdě).“*

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2017

11.2 Promluva o čtyřech bozích

|| Šrí Rám ||

1. Jedno je nehybné a to ostatní se pohybuje; a do tohoto pohybujícího se „vše“ jste zapleteni. V nepohybu je nepohyb; Ono je takové, jaké je.
2. Pochopením se míní rozlišování/*vivék* tohoto nehybného; On je toto Jedno uvnitř této po-

zornosti poznání. Když je zde pouze nepohyb nehybného, pak to je *paramátma*.

3. Tento pohyblivý „příběh“ se stal nehybným, ale pak se toto Jedno znovu rozeběhlo vstříc pohyblivému (tj. **přesvědčení není vstřebáno, tudíž skutečné pochopení popravdě ještě nepřišlo; je tu pouze Jedno jediné**). Jen málo je těch, kteří unikli z neustále se otáčejícího kola drtícího obilí, tj. z této pohyblivé a pomíjivé existence.
4. V pohyblivém „vše“ se toto hybné „vše“ zrodí jakožto *džíva* a v tomto hybném „vše“ vyrůstá. Kvůli „mnoha“ tužbám a připoutanostem se toto hybné „vše“ jeví, jakoby po celou dobu života přijímalo formu.
5. Uvnitř těchto „mnoha“ forem se nachází velký element země a on je odpovědný za toto hybné „vše“. Tudíž, ať už na zemi dojde k jakékoliv činnosti, odehraje se v tomto hybném „vše“. Jak ale odhodit tento dočasný svět a toto hybné

„vše“ a vstoupit do nepohybu/tichosti? (Uvnitř této „zkušenosti všeho“ jsou přítomny velké elementy. Jsou pouhou objektivizací tohoto „vše“. „Mnoho“ hrubých objektů a vše, co se odehrává v hrubém světě vytvořeném z elementů, se objevuje uvnitř tohoto „vše“. A to je zdánlivým jevem uvnitř „Já“.)

6. Tato *, „věc“, která se hýbe, není nehybná; toto nehybné „Já“ se nikdy nepohybuje. Ze všeho nejdříve by měl člověk pochopit na základě rozlišování/*vivék* mezi zničitelným a tím, co je nezničitelné, tuto „věc“. *(Když je odhozena každá myšlenka, to, co zůstane, je tento svět poznání; je tu jediné tato „věc“.)
7. Jen co je tato „věc“ probuzena, to hrubé usne. Když tato „věc“ chápe, hrubé není pochopeno. Jakmile převládá všude tato „věc“, pak je zmatena pouze nepatrná část mysli.
8. Jsou zde přítomny pochybnosti a domněnky toho hrubého a je tu tento klam hybného „vše“.

Tato hrubohmotná existence je únavnou sklíčeností objevující se uvnitř tohoto hybného „vše“. Ale ani jedno z nich není nehybné, a tudíž by měla být pochopena tato esence.

9. Tato pohybující se forma je zcela jistě *májou*. A tato iluze bude naprosto zničena. Nicméně tato *hybná činnost by neměla být nazývána malým *džívou* nebo velkým *brahman* *(Hybné „vše“ leží jako most mezi *džívou* a *brahman*.)
10. Tato celistvost *máji* se rozšířila. Osmidílná *prakti* vyklíčila a proměnila se v „mnohé“ rozmanité formy.
11. Pak je zde zrození „mnohosti“ a jejích různých modifikací. Tyto „mnohé“ formy uvnitř *prány* jsou malými *džívou*, avšak velké *brahman* je zde také. Pochopte, že tyto „mnohé“ objekty a jejich „mnohé“ způsoby vyjádření jsou zde v důsledku „mnoha“ myšlenek (tj. proto myšlenky odhodte a buďte *brahman*).

12. Vlastník (tj. *puruša*) této změny (tj. *prakrti*) se modifikoval/změnil a toto jemné *brahman* se stalo hrubým; a tak je všude kolem nesčetné vyjádření této „věci“.
13. Kvůli tomuto tělu „vše“, byla vytvořena „mnohá“ těla a „mnohé“ objekty byly pojmenovány jménem. A následkem „mnoha“ jazyků se tato *nirguna*, neměnné „Já“, stala „mnoha“ věcmi této „věci všeho“.
14. Z ryzího chování Jednoho vzešlo „mnoho“ metod a návyků, „mnoho“ zvyků a praxí jednoho *džívy*. A svět „všeho“ začal fungovat dle chování tohoto světa zrození a smrti.
15. Kvůli tělu osmidílné *prakrti* byl vytvořen malý *džíva* uvnitř velkého *brahman*. A následně *paramátma* začalo fungovat dle jejich způsobů/cest.
16. Bylo vytvořeno „mnoho“ názorů; Narostlo „mnoho“ falešných doktrín. Vyvstání „mnoha“

cest přineslo „mnoho“ zmatku a pýchy.

17. Jakmile spadnete do této záplavy, svět je uveden do pohybu. Jak by ale mohl někdo vymotat/osvobodit někoho druhého, pokud tu není přítomno toto Jedno?
18. Na zemi nastaly zmatky a tak se toto Jedno, které se pohybuje uvnitř tohoto Jednoho nehybného, stalo důležitým (toto „vše“ bylo prohlášeno za Skutečnost). Povězte mi, je zde někdo, kdo ví, co je pravdivé a co falešné?
19. Toto ryzí chování upadlo do velkého zmatku. Aby naplnilo žaludek, bylo Jedno potopeno v „mnohosti“ a pak se tu objevila tato show všeho vnějšího projevu. To vše kvůli tomuto „Já jsem“ tohoto „vše“ (tj. toto „Já jsem“ se stalo „Já jsem toto, já jsem tamto“).

20. Pak se projevil tento rozlehlý Bůh a byli ustanoveni hašteřiví bohové¹. Pak se Jedno objevilo jakožto fiktivní příběh elementů a *gun*.
21. Tento Nejvyšší Bůh nebyl pochopen; jak by mohl, když dokonce nebyla nalezena ani tato „věc“? Protože *džíva* je živelný/nespoutaný a nechce se obrátit k *brahman*.
22. Když tu není bezmyšlenkovitost, kdo pak může pochopit to esenciální/podstatné a neesenciální/nepodstatné? Jelikož to nebylo pochopeno, kdo je velký a kdo je malý?
23. Písem přibylo, až naplnila tržiště. Převládá zmatek bohů a svět se bláznivě hnal po jejich sobeckém uctívání (oddanost s touhou v mysli; Maharadž říkal: „Nejdříve žádali pro sebe a pak pro svou manželku a děti).

¹ *višnu*, *brahma* a *mahéš*, *guny* neustále soupeřící o prvenství

24. Tímto způsobem, díky mnoha jménům a formám, bylo to nejvýznamnější zničeno a rozlišování/*vivék* mezi Pravdou a klamem bylo ztraceno. A kvůli tolika „mnoha“ věcem zavládla ve všech směrech anarchie.
25. Kde je zmatek z té či oné doktríny, tam není nikdo, koho by bylo možné se zeptat. Jestliže ale *mula mája* objeví tohoto *purušu*, pak se stane Skutečností.
26. Kde je ale pýcha z falešného, tam bude Skutečnost znehodnocena a zruinována. Proto by lidé měli hledat Pravdu skrze poznání.
27. Pro Znalce je spatřit fungování tohoto světa „vše“ tak snadné, jako hledět na malý plod ve své dlani. Nyní naslouchej můj drahý žáku rozlišování/*vivéka*. Jedině pak zde může být toto ryzí poznání.
28. Jak kráčet po této cestě a jak provádět *bhadžan/uctívání* Jednoho Boha? Bezmyslen-

kovitost je skutečný *bhadžan* a nachází se uvnitř vždy-přítomné „zkušenosti“. A tato „zkušenost“ je kráčením po stezce. Proto naslouchej pozorně.

29. Tento Jeden jediný a skutečný Bůh je uctíván čtyřmi způsoby. Existuje nesčetné množství různých model vytvořených z hlíny, kovu či kamene. A toto Jedno v tomto „vše“ je uvnitř těchto model, ale lidé tohoto světa se obrátili směrem k rituálům a zvykům.
30. Nebo je zde také „mnoho“ *inkarnací Boha. Když ale nasloucháte jejich příběhům a hrdinským činům, pak se toto Jedno stane člověkem. Provádí *džapu*, praktikuje meditaci; toto *parabrahman* dělá *púdžu* (jsouce *parabrahman* začne provádět uctívání). *(Mistři se považují za inkarnace tohoto Jednoho Boha. Žáci však opakují *džapu*, meditují a dělají *púdžu* atd, ale nic víc. Maharadž říkal: „Mají rádi uctívání Mistra s odstupem. „Ó, on je tak velký,“ říkají zpovzdálí).

31. Nebo je toto Jedno tímto *antar-átma* „všeho“ a zůstává uvnitř tohoto stvoření. Pak je tento *puruša* nazýván *átma* tohoto stvoření. Je pozorovatel, Svědek a *átma* s poznáním. Má se za to, že On je Jeden jediný, nehybný Bůh. (Avšak tento *puruša* je hybný, jelikož jakožto Svědek pohyblivého akceptuje toto hybné „vše“ za Sebe sama.)
32. Nebo je zde toto Jedno, které je ryzí a nehybné a nemůže se nikdy pohnout. Na základě pochopení nepřítomnosti „ničeho dalšího“ je zde ryzí poznání „Já“.
33. Takže nejdříve je zde „mnoho“ model. Pak je tu *významnost inkarnace. Za třetí je zde toto vnitřní *átma* a to čtvrté je ono neměnné. ***Můj Mistr je tak velký.** ²

²Siddharaméšvar Mahárádž říkal: „Jakou odměnu může dát Guru žákovi, který nevěnuje pozornost instrukcím Satgurua a chybuje v jednání? Namísto toho žák jen recituje *Guru brahma, guru višnu* a dělá *púdžu* s tyčinkami, *arátí* lampou a *prasádem*. Dejme tomu, že Mistr žákovi přikáže, aby mu přinesl vodu,

34. Takto je bezmyšlenkovité „Já“ těmito čtyřmi formami Boha a každá forma je přirozeně přítomná uvnitř tohoto hrubohmotného stvoření. Bez vnitřního přesvědčení o této „řeči“ však nemohou být nalezeny.
35. Pokud lidé studují písma a naslouchají svému Mistrovi, pak bude respekt vzdáván tomuto hybnému Bohu. Pak se tato Skutečnost stane tím, kdo zná, a to je Bůh svědek. Měli byste však pochopit, že se jedná o osmidílnou *prakrti*.
36. Protože pokud zůstane Bůh uvnitř *prakrti*, pak je přirozeností *prakrti* (Svěddek se stane pozorovaným.) Mimo hranice chápání se však nachází „významná zkušenost“. Ta by měla být poznána pomocí rozlišování/*vivék*.

ale žák místo toho začne tančit dokola a říkat „Ó, Mistře, jakou nádhernou máte tvář, jak jste překrásný“. Když se bude žák chovat takto, jakou odměnu může od Mistra čekat? Stejným způsobem pokud žák provádí jen *púdžu* se sladkými řeči, k čemu je řeč *Satgurua*?

37. Když *puruša* medituje na toto ryzí, pak se stane ryzím. Když ale *puruša* zaměří Svůj *bhadžan/uctívání* na *mula máju*, pak pozná pouze *mula máju*.
38. Když toto Jedno jediné oddělí mléko od vody, pak toto je „řeč“ královské labutě. Jakmile toto Jedno pozná to esenciální a to neesenciální, tak se to nazývá „významná zkušenost“ (tj. zkušenost „Já“).
39. Můj drahý, když *puruša* medituje na pohyblivé, stane se přirozeně pohyblivým. Jakmile *puruša* uctívá (*bhadžan*) nehybné, je On sám nehybný.
40. Měli byste se pohybovat jako *prakrti*, ale chápat to věčné uvnitř tohoto vnitřního prostoru. Pak jsouce Pravdou byste měli zůstat stejně tak jako svět.

Tímto končí 2.kapitola 11.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Promluva o čtyřech bozích“.

Překlad z angličtiny – Gabriela Adámková 2017

11.3 Učení o tomto „Jméně“

|| Šrí Rám ||

1. Toto „vše“ skoncovalo se zrozením, lidské tělo je pádem do velkého neštěstí. „Zde“ v tomto „vše“ byste se měli udržovat ryzí prostřednictvím uplatňování vyrovnanosti a spravedlnosti (spravedlnost značí *vivék/rozlišování*).
2. Váš světský život/*prapanča* by měl být veden natolik řádně, že pochopíte rozlišování Skuteč-

nosti/*paramartha*. A s ohledem na toto „Já jsem“ *múla máji* budou oba světy naplněny štěstím (pak tento svět zmizí uvnitř světa *múla máji*.) (Ježíš Kristus říkal: „Nebe je zde, vy jste to pouze nepochopili.)

3. Doba života se počítá cca 100 let. V *paramátman* se objeví dětství, které je ztraceno v nevědomosti. Kvůli tělesnému vědomí je tato *mladistvost „Já jsem“ promrhána v honbě za smyslovými objekty. *(Vaše tělo stárne, vy však nikoli; Maharadž říkal: „Jsem tu nejmladší.“)
4. Posléze se v tomto prostupujícím a moudrém „vše“ objevilo stáří včetně „mnoha“ nemocí a člověk musí snášet plody minulých činů. Kdo má pak čas na promluvy s Bohem?
5. Různé autority i osud samotný přinášejí během života úzkost a obavy. Esenciální „potrava a obal“ tohoto „Já jsem“ se pak připoutá k hrubému tělu. Následkem tohoto tělesného ztotožnění život náhle odezní. (Maharadž říkal:

„Tělo je tak nedůvěryhodné. Neřekne ani soběhem.“)

6. Lidé neustále umírají, jelikož toto bezmyšlenkovité *átma* bylo ztraceno uvnitř této „zkušenosti“. Jakmile je tu však klid/lehkost a jistota nepřetržitého vědění, čeho se pak obávat? (Maharadž říkal: „O nic se nestarejte.“)
7. Dejme tomu, že začne hořet dům* (tj. vaše tělo/mysl plane tužbami) a ten, kdo spí uvnitř, se neprobudí. Jak lze nazývat toto *átma* moudrým? Zabíjí své vlastní „Já“. *(Kabír říkal: „Tato chatrč je v plamenech, kdo je zde, kdo vás z plamenů dostane?)
8. Tělesné vědomí utopilo cestu ctnosti a toto rozlehlé *paramátman* se stalo sbírkou hříchů. Tresty vynesené Bohem času a smrti jsou kruté a zcela nelítostné (tj. nemůžete se vyhnout *karmě*, kterou jste si vytvořili vy sami).

9. Nyní byste takto žít neměli. Skrze rozlišování/*vivék* byste měli existovat jakožto toto „vše“. Pak by měl tento svět i svět „za“ vzkvétat díky péči *prakrti* a *puruši* (tj. když odevzdáme tento život Jemu, pak se v tomto životě nemusíme strachovat a vše bude fungovat tak, jak fungovat má.)
10. Lenost má okamžité následky, zívnete a upadnete rázem do spánku (do „Já“). Mysl zde nalezne nějaké štěstí a tudíž má svět lenost v oblibě. (V tomto bdělém stavu nabydeme nepatrné štěstí.) (Lenost značí dělat to, co byste dělat neměli, tj. všechny záležitosti světa a zároveň nedělání toho, co byste dělat měli, tj. naslouchání/*šravana*.)
11. Třebaže je vytrvalost obtížná, přesto posléze vyvstane skutečné štěstí. Je-li zde řádná snaha, pak „jídlo“, které pozřete, bude velmi lahodné chuti (toto jídlo je blažeností „Já jsem“).

12. Lenost pustoší nezaujatost/odpoutanost. Lenost ruinuje velké úsilí. Lenost se projevuje jakožto pochopení nešťastného *džívy*.
13. Proto nesmíte být líní. Jedině pak zde bude velkolepost a majestátnost tohoto „vše“. A v tomto světě i ve světě „za“ bude srdce odpočívat v naprosté spokojenosti.
14. Jaké úsilí byste měli provádět? Naslouchejte této promluvě „Já jsem“, toto je jediné úsilí, jež je žádáno. Díky setrvávání v bdělosti/ostražitosti je zde mrknutím oka toto jedno *antahkarana*. (Maharadž říkal: „Vy jste On právě v tomto okamžiku.“)
15. (Zde je popsán vnitřní význam každodenních činností *brahmína*.) Od probuzení* by měla být nepřetržitě připomínána tato vnitřní podpora „věci“. A na základě vaší síly/*šakti* (tj. *Jsem tu vždy*) byste si měli připomínat to, co je dokonce ještě větší než toto „vše“. *(Maharadž říkal: „Světlo se nenachází vně, vy jste světlo...“)

když se probudíte, objeví se svět.)

16. Pak se jděte očistit/opláchnout čistou vodou, v místě, kde je nemožné nalézt dokonce i *múla máju*. (Siddharaméšhvar Maharadž říkal: „Očistit se neznamená jít na záchod/do koupelny. Značí to jít do *átmaram*, neboť tam nikdo nevidí; voda značí poznání.)
17. Měli byste si vypláchnout ústa (tj. s tímto posvátným „slovem“) a dát si ranní koupel (tj. očistit čtyři těla) a ranní modlitbu/*sandhja*³. Toto uctívání Boha by mělo být provedeno důkladně (Siddharaméšhvar Maharadž říkal: „Uctívejte Boha tím, že budete Bohem.“).
18. Spočívajte zde a jezte ovoce, jímž je tato „věc“. Světské záležitosti by měly být vykonány, ale přesto, pomocí tohoto ryzího „slova“ byste

³Siddharaméšvar Maharádž: *Sandhja* je zvláštní okamžik během modlitby, kdy by měl vzniknout stav *sandhi* – tedy prostor mezi myšlenkou, která právě odešla, a myšlenkou, která ještě nevyvstala.

měli svět tohoto „vše“ chránit. (Maharadž říkal: „Světci využívají poznání, aby zůstali ve světě.)

19. Když prostupuje *puruša*, existuje pouze On a toto „tam“ by mělo být ochraňováno/udržováno. Je-li zde však nepozornost (tj. **zapomenutí Sebe sama**), pak vás poplete i pouhé dítě.
20. Pokud jste ztracen, ošálen anebo zapomenete, nebo mysl vyklouzne z této „věci“ a připomíná si další věci, pak budete rozhozen hněvem a budete pouze naříkat. Toto je nepozornost ⁴ vůči lenosti, proto pochopte tuto věčně přítomnou „zkušenost“.
21. Pomocí této bdělé/pozorné „řeči“ by měla mysl být vždy upnuta na toto „vše“. Pak zakusíte sladkost svých minulých činů (tj. **pak co má přijít, nechť přijde, a co má odejít, nechť odejde,**

⁴8.6 – Nepozornost či zapomenutí na „věc“, která je vám nejbliž

tj. nepřítomnost vtažení se do *karmy* či její odmítání, pouhé přebývání v Sobě samém).

22. Láskyplným vstřebáváním tohoto přítomného okamžiku bude vaše řeč ukotvena v tomto „Já jsem“. Odchodem na toto „místo jedivosti“ budou pochopena „mnohá“ Písma.
23. Jedině pak se v *práně* objeví moudrost; jinak zůstanete hlupákem a pozře vás svět (budete zatažen do „mnohých“ debat, názorů, hádek atd.) a toto *paramátman* bude svědkem pouhého neštěstí a bídy.
24. Nasloucháte-li pozorně tomu, kdo je božský, pak tomuto „momentu Jedinosti“ není nikdy dovoleno stát se prázdným (tj. tento končící „moment“ neboli „ted“ nyní přetéká/překypuje poznáním). Když je ve vašem světském životě/*prapanča* vynaloženo takovéto úsilí, pak získáte poznání, které je nejlepší/nejvyšší kvality (tj. ryzí bezmyšlenkovité poznání). (Řádně si plnit povinnosti světského života znamená

naučit se přebývat v tomto „ted“/přítomném okamžiku.)

25. On dává věci dohromady a těší se jimi v poznání. On Sebe sama vymotal ze zmatků světa. Když je tělo využíváno k řádnému účelu, pak je tu tato „věc“.
26. Když tato „věc“ hlásá o velkolepých ctnostech tohoto pradávného Jednoho Jediného, když je vaší promluvou tento „příběh“ *višnu*, pak nejsou *prakrti/puruša* prázdné ani na okamžik.
27. Jestliže je *puruša* v tomto „vše“ nepřetržitě bdělý/pozorný, jak by mohl trpět neštěstím a únavou? Tudíž díky rozlišování/*vivék* Jeho připoutanost k tělesnému vědomí zmizela.
28. Když se chováte s přesvědčením, že vše, co je zde, náleží pouze Bohu, samo jádro neklidu je odstraněno pomocí bezmyšlenkovitosti (tj. **poznání je samotné jádro neklidu**).

29. Tak jako je ve světském životě potřebné zlato, tak je v *paramártě*/Skutečnosti nezbytná analýza tří *gun* a pěti elementů (tj. toto je řádné naplnění vašeho světského života/*prapanča*). Díky hlubokému přemítání nad tímto *významným tvrzením „Ty jsi To“, je dosaženo velkého osvobození z těchto osmi (pěti elementů a tří *gun*). *(významné prohlášení *védánty*; Maharadž říkal: „Říkají, že Ty jsi On. Nakonec řeknou, že ani poznání není pravdivé.)
30. Nechť je zde činnost/*karma* (tj. On koná), *uctívání a poznání/*džňána*; pomocí bezmyšlenkovitosti přebývejte v úplné spokojenosti. Pak jedinou *sádhanou paramárty*/Skutečnosti je naslouchání tomuto „Já jsem“ (tj. vše zapomeňte a přebývejte v tom, co zůstane). *(Siddharaméšvar Maharadž říkal: „toto *buddhi*/intelekt, které bylo usazeno v těle, je pozvednuto a posazeno vedle Boha.)

Tímto končí 3.kapitola 11.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Učení o tomto „Jméne“.

Překlad z angličtiny – Gabriela Adámková 2017

11.4 Rozprava o *vivéce*

|| Šrí Rám ||

1. *Brahman* znamená bezforemné. Je bez myšlenek a dá se přirovnat k obloze. Není-li tu ona modifikace „já jsem“, je tu jen nemodifikované *brahman*.
2. Označíme-li *brahman* jako nehybné, potom je *antar-átma* označováno jako pohyblivé. Potom se ono čiré poznání stalo touto „řečí“ pozorova-

tele či Svědka.

3. Tomuto *antar-átma* je možné říkat Bůh a On je podstatou pohybu. On sídlí ve vnitřním prostoru a ochraňuje toto „vše“ a tohoto *džívu*.
4. Nepohyblivé předměty jsou od tohoto *antar-átma* odděleny, ale bez něho by tělo bylo jen bezcennou věcí. Díky této „věci vše“ může být pochopena *paramártha* (Nejvyšší smysl).
5. Díky Bohu je tu cesta činů a cesta uctívání; díky tomuto Bohu je tu cesta poznání a cesta *siddhánty* (za poznáním). Tento Bůh se stal tímto světem „vše“/*vritti*, ale On je zároveň i úplným odtažením se od všeho (*tedy nivritti – ne vritti*).
6. Bez pohyblivého nemůže být nehybné pochopeno. Ale pohyblivé nemůže být nehybným. Díky pohyblivému je tu bez-myšlenkovitost (*tedy to nehybné*), a také „mnoho“ myšlenek. A proto pochop to nejlepší (*tedy čiré poznání*).

za myšlenkami). (Když se toto pohyblivé „vše“ dívá dovnitř, stává se jemným *brahman*, a když se dívá ven, stává se hrubým světem.)

7. *Buddhi* může pochopit toto **sandhi*, tedy vnitřní prostor této pohyblivé formy. Ale „tam“ uvnitř nehybného toto *buddhi* zapomene na sebe sama. Avšak pokud se z této cesty činů („On dělá vše“) stanou jen „mnohé“ rituály a pravidla, potom On nemůže být nalezen. *(*Sandhi* je prostor, ve kterém jedna myšlenka odešla a další ještě nevznikla.)
8. Bůh je kořenem této „řeči“, ale Bůh sám nemá ani vrcholek, ani kořen. A *parabrahman* je oním nehybným v tomto neproměnlivém *brahman* (Maharádž – *parabrahman* nemá se všemi těmito věcmi nic společného).
9. Dokud je nemodifikované *brahman* a toto modifikované („vše“) považováno za shodné, potom je Bůh stále jen žebrákem („já chci vědět; díky tomu jsem šťastný“). Nicméně díky ne-

přetržitému pochopení tohoto „vše“ dosáhneš stavu za myšlenkami.

10. Toto „vše“ (tedy správně prováděná *prapanča*) je počátkem *paramárthy*. Jsou-li tyto elementy prozkoumány, vrátí se tam, odkud vzešly (tedy do tohoto „vše“), a když následně člověk vstřebá velká tvrzení *védánty*, zůstane tu čiré poznání. A proto by toto čiré poznání mělo být neustále dokola jasně rozlišováno (nic se mě nedotýká, protože já neexistuji).
11. Jakmile je těchto osm těl, počínaje hrubým tělem a konče osmým tělem *mula máji*, odhozeno, jak by tu potom mohla zůstat modifikace „já jsem“?
12. Toto „já jsem“ je klamné překrytí Pravdy, protože v tomto klamu ono Jediné vnímá *sagunu* a pokládá ji za Pravdu (*Maharádž* – poznání považuje samo sebe za pravdivé).

13. Je tu tvoření, udržování a ničení (tedy tělesné vědomí) a je tu toto „já jsem“, které je oddělené od nemodifikovaného „Já“. Aby došlo k pochopení nemodifikovaného, je nutné provádět bez-myšlenkovitou *vivéku*/rozlišování mezi podstatným a ne-podstatným.
14. Je tu tato Jediná podstata a je tu toto nepodstatné uvnitř dvojice *prakruti/puruša*. Ale jaká *vivéka* je potřeba „tam“? Ti, kteří neznají tuto *vivéku*, jsou ubozí žebráci trpící chudobou. (Tedy pokud neznáte své pravé bohatství, jste žebráci. Protože potom žebráte o štěstí a myslíte, že vám je přinesou věci tohoto světa.)
15. Jakmile Jediné expanduje, je tu ono *antar-átma* a „já jsem“. A když potom v tomto modifikovaném „vše“ vzniknou ještě další „mnohé“ modifikace, zdá se, jako by tu ono nemodifikované vůbec nebylo.
16. Taková je přirozenost projevu, ale prostřednictvím bez-myšlenkovitosti můžete pochopit své

Já. Když přijde bez-myšlenkovitost, není tu žádné bytí či ne-bytí (není potřeba *vivéka*). (*Maharádž* – Mysl se ptá, jsem tu, nebo tu nejsem? Ale vy tu jste – to je fakt, který je za všemi pochybnostmi myslí.)

17. Stane-li se tato nezničitelná *svarúpa mula-májou*, potom přichází a odchází. Protože vždycky, když tato *mula-mája* ve světě vystane, je nakonec opět zničena. (Pokaždé, když se probudíte, je tu poznání/„já jsem“ a i mezi každými dvěma myšlenkami je toto poznání. Ale když přijde mnoho myšlenek, tak je toto poznání zničeno a vy zase usnete.)
18. Potom ono Jediné nařiká a ono Jediné je rozzlobené; potom ono Jediné bojuje s dalším Jediným tak, jako se v dobách hladomoru bojuje o jídlo, odhodlané tomu druhému zakroutit třeba i krkem.
19. Jakmile tu není žádná spravedlnost a tento přirozený zákon není ctěn, potom tato bez-

myšlenkovitá *svarúpa* přežívá jako hrubý materiální svět a tato podstata je redukována na tělesné vědomí a říká „je tu nedostatek *vivéky*“.

20. Takoví lidé by měli zahodit kamení a vzít si skutečné zlato; měli by si vychutnávat potravu „já jsem“ a ne takovou *špínu. A neměli by nazývat své absurdní chování *vivékou*. *(Bez hnojiva nic v tomto světě neporoste.)
21. A proto by měla být pochopena bezmyšlenkovitost a tento *puruša* by měl neustále kráčet po cestě Pravdy. A až tu bude nepřetržitě poznání, potom bude člověk odměněn skutečnou *vivékou*.
22. Pokud člověk považuje drahokamy a bouřkové kroupy za jedno a totéž, tak je nemůže náležitě prozkoumat. Takto by se to nemělo dělat a moudří lidé by s pomocí této „řeči“ měli provádět pečlivé zkoumání. (Když zapomenete na vše, potom můžete opravdu vidět to, co tu je.)

23. Když si vážíte něčeho, co ve skutečnosti neexistuje, potom vám *brahman* dává rány a vy dáváte rány *brahman*. Protože potom říkáte, že všechno je jedno a totéž a jste otroky své mysli.
24. Ale když přijmete bez-myšlenkovitost, přijali jste i Skutečnost. A když bez-myšlenkovitost nepřijímáte, tak vám Skutečnost klouže mezi prsty. A proto toto poznání „já jsem“ musí rozpoznat ono vznešené a věčné *paramátma*.
25. Když toto Jedno vstoupí do *samsáry*, může buď přijmout to, co je svobodné a nesmrtelné, nebo může klamat Samo Sebe a trpět ztrátou Své nesmrtelné podstaty.
26. Ten, kdo má Poznání, by takto jednat neměl. Měl by prozkoumat a přijmout Svou přirozenost. Tato Skutečnost by měla rozpoznat nepodstatné a odvrhnout je, jako by to byly zvratky.

27. Když Skutečnost jí své vlastní zvratky, chová se jako pes. (Tedy když se snažíte znovu poznat něco, co už víte. Jste poznání a pronikáte veškerým stvořením. Ale když potom upnete svou pozornost na něco konkrétního v tomto všeprostupujícím poznání, tak se stanete strašně malými a je to stejné, jako byste znovu jedli něco, co jste už předtím strávili.) Proč by pročištěný brahmín „tam“ něco takového dělal?
28. Veškerou **sančita karmu*, kterou si člověk hromadí, si také musí v budoucnosti zcela jistě odžít. Ale když toto „já jsem“ upadne do tělesné totožnosti, není schopno se tohoto zvyku (hromadit další karmu) zbavit. (Toto „já jsem“ se nestará o věci, které přicházejí a odcházejí, protože chápe, že toto vše probíhá jen uvnitř jeho „zkušenosti“/poznání. Ale když přijde tělesné vědomí, tak si člověk představuje, že se všechny ty věci dějí jemu a nechává se do toho zatáhnout.) *(*Sančita karma* je souhrn činů, které v daný čas přinesou své plody.)

29. Toto Jediné si vychutnává božskou „potravu“ „já jsem“ (tedy „nechť přijde to, co má přijít; na mě to nemá žádný vliv“) a toto Jediné také sbírá výkaly (tj. stává se továrnou na hovna) a je pyšné na to, že je *átma*. („Já jsem On“ je potom pouhé intelektuální pochopení.)
30. Jakmile tato „řeč“ postrádá *vivéku*, je tu jen bezcenné a opotřebované tělo. A proto by ono Jedno uvnitř tohoto „vše“ mělo stále dokola provádět *šravanu* a *mananu*.

Tímto končí 4.kapitola 11.dášaky knihy Dášbódh s názvem „Rozprava o vivéce“.

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2017

11.5 *Rádžakarana*

|| Šrí Rám ||

- *Poznámka: rádža* – král; *karana* – příčina; Maharadž – *rádžakarana* značí vědět, kdo je Král. On je skutečný konatel.

Tato kapitola, podobně jako ostatní, by měla být pochopena jakožto instrukce pro naši mysl. Toto „další“/„ostatní“ je tímto „vše“, které nás drží oddělené od našeho „Já“. „Další“/„ostatní“ je koneckonců nepochopením, protože je tu pouze Jednota/„nic dalšího“. Maharadž –

moudrý člověk přemýšlí pouze o své mysli.

1. Tato činnost („On dělá vše“), která byla provedena, by měla pokračovat; toto pochopení, které přišlo do mysli, by mělo být udržováno/uchováno; toto bezmyšlenkovité pochopení uvnitř této promluvy *saguna* by mělo být přiváděno/připomínáno znova a znova.
2. Tímto způsobem bylo (pochopení) námi završeno, tudíž díky této „řeči“ tato „řeč“ zanikla. Jak ale může být získána úplná spokojenost Skutečnosti, jestliže byla tato „řeč“ zkažena?
3. Chápe-li mysl toto místo setkání „všeho“ a zůstává zde, pak zajisté přijde to „Jedno jediné“/„to, kde není přítomno nic dalšího“. Takovou důležitost má lék *saguny*.
4. Jsou zapotřebí čtyři věci. První je tento „příběh“ *višnua* (zapomeňte vše a je tu vědění); za druhé by zde měla být *rádžakarana* a za třetí, nejvyšší pozornost by měla být věnována to-

muto „vše“.

5. Za čtvrté by tu mělo být odhodlání a neochvějný záměr. Tyto čtyři věci odstraní „mnohé“ překážky i pochybnosti a omyly velkého *brahman* či malého *džívy* budou odpuštěny (tj. *brahman* se považuje za toto „vše“ a *džíva* se považuje za tělo; toto jsou chyby, které byly spáchány.)
6. Ten, kdo je ničím nedotčen a mimo tento vnitřní prostor, by měl poznat tento vnitřní prostor, v němž vyvstává řeč *para*, tedy „Já jsem“. Tudíž tento vnitřní prostor by se neměl nikdy vzdát své přirozenosti a měl by si udržovat svůj klid.
7. Praktikováním tohoto „Já jsem“ by měl být ustanoven svět „za“ a toto Jedno, které je uvnitř tohoto hybného „vše“, by mělo být pochopeno. Nedělejte si starosti ohledně svého světského života, protože pokud budete setrvávat ve své vlastní síle (tj. „já jsem“),

bude o něj postaráno. (Siddharaméšhvar říká: „O rodinu a majetek toho, kdo následuje *paramárthu*/skutečnost, bude postaráno.)⁵

8. Pomocí pevné a neustálé trpělivosti a odvahy byste měli pochopit, že tento světský život/*prapanča* je tímto „vše“. A toto intimní spojení s *purušou* by nemělo nikdy zaniknout. (Světský život/*prapanča* je tímto „vše“ s koncepty a obavami, ale toto „vše“ je světským životem/*prapanča* bez konceptů a obav.)
9. Tento omezený koncept „Já jsem“ by měl být rozšířen natolik, že byste v tomto omezeném konceptu neměli být více nalezeni. Nejdříve však musíte přijmout svou podřazenost/pokoru a hloupost/pošetilost! (Pohledte, jak malým

⁵ *Siddharaméšhvar Maharadž*: Byla vznesena otázka „Je světský život překážkou ke Konečnému završení/*paramártha*?“ Odpověď těm, majícím poznání, zněla: „Konečné Završení/*paramártha* nemůže být bržděno světským životem. Ti shledají fungování světského života snadným a zatímco si jej plní, provádějí *paramárthu*/Skutečnost.“

jsem se stal. Co může toto „já“ vědět? Nyní nadešel čas tyto koncepty, které mě omezily na toto „já“, odhodit.)

10. Tento hřích musí být odhalen a poté přehlížen. *(Maharadž říkal: „Jediným hříchem je považovat Sebe sama za tělo.) Toto nepřetržité *brahman* by nikdy nemělo „hovořit“ o těchto hříšných kvalitách. Jakmile je ten, kdo je vzdálen od *átma* (tj. *ego*) vypátrán a ponechán stranou, pak koná *átma*.
11. Tento lék v podobě „vše“ by neměl ve své mysli udržovat „mnoho“ možností/způsobů a jejich plodů. Proto činnost tohoto „vše“ nemůže být dosažena skrz obtížné úsilí.
12. Proto byste neměli vyrušovat toto „místo setkání“ a ani nepřestávat udržovat toto spojení. Neměli byste též vést hrubou konverzací s Tím, kdo přebývá uvnitř každého. (Hrubými slovy je míněno – „Já jsem takový, já musím udělat toto; ona je dobrá a on je zlý.)

13. Jen prostě vědět přináší velkou lásku k ostatním (toto „vše“ není vámi, je tím dalším a vy jste *átma*). Toto „vše“ by mělo vždy s tímto „vše“ souhlasit. Jakmile pak nesouhlasíte ani s tímto „vše“, dostanete se dokonce za hranice prostoru. (Maharadž: „Mistr vás učiní obrovským a pak vás nechá prasknout.“)

14. Utrpení ostatních by mělo být poznáno a pomocí naslouchání by mělo být toto utrpení (Maharadž: „Bolest je pouhý pocit, na který nejsme zvyklí.“) přerušeno a poté přijato (pochopte, že toto strádání/utrpení jsou koncepty způsobené objektivizací a vy jste je přijali za své vlastní; jedině pak mohou být přijaty jakožto poznání. Když vidíte utrpení ostatních, přesto toto jejich utrpení necítíte. Jak byste mohli? Proto si držíte silný koncept „já nejsem tímto tělem“. Pak jste přirozeně pozorovatelem. Držíte-li se tohoto silného konceptu, pak budete přirozeně jeho svědkem). Jakmile toto bezmyšlenkovité „Já“ dokáže snést to nejhorší („Já jsem tělo

s tolika mnoha problémy“), pak je zde toto „místo setkání“ (toto „místo setkání“ je toto „vše“; *prána, guny*, elementy, smysly, „mnoho“ myšlenek atd., vše dohromady vejde do tohoto „zde“ a odpočívá v blaženosti.)

15. Naučte se z paměti to, co nemá žádné hranice. Mějte bezmyšlenkovité pochopení toho, co je vám nejbližší a vždy a všude budete absorbováni do Toho, jež je nejprospěšnější ostatním (ryzí poznání je jedinou věcí, která je ostatním/„vše“ užitečná/prospěšná.)
16. Vybudováním klidu je učiněno klidným i to ostatní; ponecháním stranou veškerých rozdílů a druhů nechá stranou rozdílů a druhů i to ostatní. A děláním činnosti tohoto „vše“, bude dělat tuto činnost „vše“ to ostatní. (Maharadž: „*Toto pochopení se stane vaším koníčkem*“.)
17. Může-li být nějaká budoucí činnost škodlivá („*Já konám*“), pak by měla být pouze „vyřčena“

a ne odhalena/odkryta (tj. nesmí se stát objektivní). A následně pochopením toho, že žádná činnost není zcela stranou od „Já“/Mne, toto pochopení *nirguna* může vejít do „zkušenosti“ *saguna* (Siddharaméshvar Maharadž: „Nicneděláním je tím nejvyšším uctíváním.“)

18. Když není *puruša* ve shodě s tímto „vše“, pak se tento svět „vše“ nemůže spojit s tímto *purušou*. A pokud toto „vše“ souhlasí s tímto světem „mnoha“, pak bude vaše důležitost ztracena (nejdříve zapomenete na své „Já“ a stanete se poznáním, a když je zapomenuto toto poznání, stanete se *džívou*.)
19. Měli byste učinit tuto *radža-karanu* tímto „vše“ (tj. Král/Átma koná). Neměla by zde s ní být žádná hádka/neshoda (tj. „já konám“). Tímto způsobem by se tato **antah-karana* neměla stát utrpením a strastí pro to ostatní/„vše“. **(antah-karana* jednoduše ví, ale jakmile přijme tělesné vědomí, pak přijde mysl, *buddhi*, *čitta* a *ego*.)

20. Svět by měl být prozkoumán a nepřetržitě odhazován a pomocí *rádža-karany* by měla být vaše pýcha rozpuštěna. Znovu a znovu byste pomocí tohoto dalekosahajícího spojení měli spojovat lidi dohromady; „Vše je mé Já“.
21. To arogantní (tj. ego) by mělo být drženo v patřičné vzdálenosti a s tímto nízký charakterem (tj. mysl) by nemělo být mluveno. Tudíž toto spojení s tělesným vědomím je třeba odhodit a ponechat stranou.
22. Když je tu *rádžakarana* tohoto typu, pak nebyla bezmyšlenkovitost pochopena; tudíž je to tato velmi bdělá *antah-karana*, která zná *rádžakarana* (tj. je to vědění; má-li tu být ryzí poznání, vědění musí být odhozeno.)
23. To, co je *společné ve všech živých bytostech (tj. poznání/vědění) by mělo narůstat a to, co způsobuje všechny problémy, boje a vidí rozdílnosti, by mělo být odstrčeno stranou. Přesto, toto jsou záležitosti tohoto „vše“

a nikoli bezmyšlenkovitosti. *(Maharadž: „Pochopte to společné ve všech.“)

24. Můžete pochopit toto „vše“, a přesto Jeho chytit/vystopovat nelze. Jeho všudypřítomnost je všude, a přesto On nezůstává nikde. Je s ním spojována *velkolepost a majestátnost *(tj. Kvality této „věci“, ale on je mimo to všechno), avšak On nemá touhu po této „věci“.
25. Nedržte se podpory tohoto *džívy* a nalezněte a pochopte toto Jedno; jak by zde jinak mohla být pozornost toho moudrého?
26. Pokud si nevážíte spravedlnosti (tj. tohoto věčného Já) a této „řeči“, prospěch z bezmyšlenkovitosti nemůže nikdy přijít do mysli. Avšak tato „věc“ „zde“ se nikdy nestane, dokud se nevzdáte tohoto světa.
27. V posluchači musí být rozhodné a odhodlané pochopení. Tudíž musí být „pronášena“ pouze tato „řeč“ a úplné a neúplné by měly být v po-

sluchači trpělivě snášeny (tj. necht přijde, co přijde a odejde, co odejde).

Tímto končí 5.kapitola 11.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Rádžakarana“.

Překlad z angličtiny – Gabriela Adámková 2017

11.6 Znaký *Mahánty* (duchovního učitele)

|| Šrí Rám ||

1. Měl by psát příběh tohoto „vše“ správně a přesně a při psaní by měl pečlivě opravovat všechny chyby. A poté, co opraví všechny chyby, by měl to, co napsal, zřetelně a bez chyb přečíst. (Správně a přesně psát znamená zapomenout na tento vymyšlený svět a být neustále v přítomnosti a zřetelně číst znamená být pouhým

svědkem.)

2. Tato matka stvořeného (tedy *mula mája*) by se měla stranit všech pomýlených idejí a konceptů, které se všude kolem rozbujely. S podporou pevného přesvědčení je třeba udržovat jasné a hluboké poznání (tedy „já nejsem tělo; jsem Poznání a mou podstatou je být a přirozeně vědět“). Vznešenost tohoto „příběhu“ by měla být střežena a měla by naplnit celý svět všech ostatních „mnohých“ příběhů (kde každá myšlenka je počátkem dalšího příběhu).
3. „Já jsem“ a „já neexistuji“ jsou naprosto odlišné stavy a On tyto rozdíly chápe. Poznání nemůže být bez-myšlenkovitostí a bez-myšlenkovitost nemůže být omezena na poznání. Ale aby mohl být pochopen Onen Jediný, který je ve všech, musí být nejprve pochopena tato „věc“.
4. „Příběh“ *Višnu* (tedy vědění) je ovládán *rádžakáranou* („On je konatelem všeho“ – tedy

poznání). A proto, i když je „zakoušen“ tento pocit bytí, důležitější je pochopit Skutečnost (On používá poznání, ale vůbec se poznání nedotýká).

5. Díky poznání odhodí tento *puruša* „mnohé“ myšlenky a díky poznání pozve dovnitř bezmyšlenkovitost. Díky poznání se vnitřní význam plně rozvine a díky poznání tento *puruša* chrání toto „vše“ a to mu přinese naprostou spokojenost/*samádhana*.
6. Uvnitř má neustálé a hluboké pochopení *prakruti*. Pozorně a s bedlivým rozlišováním získává stále větší poznání a tím se pročišťuje.
7. Jakmile tento *puruša* poznal toto „vše“, potom je držitelem *buddhi mahánty*. Ale bez této „řeči“ je tato „věc vše“ dozajista odsouzena k zániku (prostřednictvím tělesného intelektu/*buddhi*).
8. On hraje **tálu* a zpívá tuto božskou báseň Světců a díky tomu se „mnohé“ nižší kvality

sjednocují v tomto „vše“ kolem Něj. *(Zapomene na svět a vidí Sebe Sama v každém činu.)

9. Tento *puruša* je ponořen ve své samotě, protože vstřebal učení svého *Gurua* a našel Svůj vlastní počátek.⁶ Hledal a našel skrytý význam a podstatu posvátných textů.
10. Tento *puruša* prostudoval zdroj, ze kterého vyvěrají všechna učení, a tím dosáhl bezmyšlenkovitosti. Pomocí nepřerušované *vivěky* se všechna pouta k tomuto světu uvolnila. *(Z tohoto místa poznání/ „já jsem“, tedy z místa, odkud vyvstává čas a prostor, vzešlo veškeré světské poznání.)
11. Potom On krásně „píše“ a On krásně „čte“. Potom On krásně „mluví“ a krásně se „po-

⁶*Evangelium Sv. Matouše* – 18. Učedníci řekli Ježíšovi: Po věž nám, jaký bude náš konec. Ježíš řekl: Už jste odkryli počátek, že se ptáte po konci? Tam, kde je počátek, tam bude i konec. Blažený je ten, kdo stojí na počátku. Takový pozná i konec a neokusí smrt.

hybuje“. Potom je On ztělesněním půvabné oddanosti/*bhakti*, poznání/*džňána* a nezaujatosti/*vairagya*.

12. Jakmile má tento *puruša* velikou náklonnost ke správnému úsilí (tedy zapomenout na vše), potom „mnohá“ úsilí vstoupí přirozeně do tohoto spojení „já jsem“. Trpělivě a s odvahou hledá a najde Sebe Sama a pak už Sám Sebe nikdy neztratí.
13. On ví, jak žít uprostřed těžkostí; On ví, jak přebývat v omezujících konceptech; On zná a chrání Své vlastní Já tím, že zůstává od toho všeho stranou.
14. Místem, kde je neustále přítomen, je toto „vše“, ale když se ho člověk pokouší hledat, nemůže *Jej nikde nalézt. Protože On je vlastně totožný s *antarátma* a je skryt uvnitř, tam, kde je jeho prapůvodní místo. *(*Randžit Maharádž – vy sami jste On. . . jak můžete dát sami sobě polibek?*)

15. Bez tohoto *puruši* by tato „věc“ nemohla existovat, ale i když se Jej člověk pokouší zahlédnout, tak se mu to nepodaří. A přestože jej není možné spatřit, tak je vládcem všech činností v *práně*. (On koná prostřednictvím poznání a je Poznávajícím ve smyslech.)
16. Tak jako z Jeho bez-myšlenkovitosti mohou vyvstat cesty „mnoha“ myšlenek, tak také naopak díky Jeho moudrosti se „mnohé“ navrací do tohoto „vše“. Tyto „mnohé“ vědomosti byly pečlivě prozkoumány a hrubé já se stalo *brahman*.
17. On se stal moudrým díky Sobě Samému (tedy uctívej Boha tím, že jsi Bohem) a s lehkostí udržuje a vyživuje Svůj přirozený stav. To vše se děje díky vědomí uvnitř tohoto *mahánty*.
18. Pomocí poznání chrání spravedlnost (tedy ono věčné Já) a nedělá nic nespravedlivého (tedy neklesá na úroveň tělesného vědomí), ani nedopustí, aby něco nespravedlivého vzniklo. Poznání představuje lék na obtížné a sužující si-

tuace tohoto hrubého světa.

19. Takové je poznání *puruši*. On je jedinou podporou pro toto „vše“. *Rámdas* říká, „Přijmi tuto *gunu* (čistou *sattvu* poznání) od Pána *Rámy*“. (*Maharádž* – Nepochopíte-li Mistrovu *svarúpu*, nemůžete nikdy poznat Skutečnost.)

Tímto končí 6.kapitola 11.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Znaký Mahánty/duchovního učitele“.

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2017

11.7 Plynoucí řeka

|| Šrí Rám ||

1. Je tu tato plynoucí řeka, jíž je míněna skrytá *ganga*. Pokud si ji mysl připomíná, čistí se. Nyní pochopte tuto věčně-přítomnou „zkušenost“ a neodcházejte k řece ([v severní Indii](#)).
2. Objevila se v tomto nehybném ryzím poznání, ale pak začala silným proudem *téci směrem dolů. Teče neustále, ale nemůže být nikým spatřena. [*\(Kvůli pozornosti obrácené směrem ven začne člověk objektivizovat.\)](#)

3. V této „plynoucí“ řece poznání existují různé formy točící se a kroužící dokola. Shlukují se i rozestupují; projevují velké nadšení a rozrušení; ztrácejí veškerý smysl pro orientaci a napojení na toto poznání, až se nakonec unaví. Tyto hromady mas narůstají, převrací se, strachují a vyčerpávají se ve víru zmatku.
4. Vášně manželských párů překypuje a způsobuje potřebstěnost a zmatek. Pak přichází bolestivý pád z potomstva a řvoucí tlachání. V těchto vodách se všichni společně valí se spoustou aktivit.
5. Jed pýchy bobtná a poté se tyto živelné proudy („jemná“ objektivizace) nevázaně rozeběhnou do všech směrů. Důsledkem množství různých zálib a „mnoha“ projevů úcty se voda mění na spršku „mnohých“ drobných kapiček. (Čirou vodou je míněno: „Nic nechci, protože já neexistuji. Když chce voda mnoho věcí, pak se z ní stane rozstříknutá sprška „mnoha“ chaotických kapiček.)

6. Pak toto rozlehlé *paramátma* fantazíruje a mluví ze Svého spánku o pracovních záležitostech a problémech. Tito *džívové* se následně zmítají společně jako banda hlupáků. Krouží pořád dokola kvůli problémům způsobeným tvrdohlavými kamarády a rodinou. Je to stejné jako hádka.⁷
7. „Jemné“ myšlenky se rozpustily a byly smyty a těžké a hrubé objekty zůstaly. Pak se toto rozsáhlé *paramátma*, které bylo chápáno na každém místě, ztratilo uvnitř hrubého světa.

⁷*Siddharaméšhvar Maharádž*: Není možné, aby vše nebo všichni patřili vám, protože „Já“ je nezávislé. Manžel říká „moje žena“ a žena říká „můj manžel“, tak kdo náleží komu? Není možné, aby jeden objekt patřil někomu dalšímu. Ó, blázne! Dejme tomu, že řeknete, že všechno je vaše, stane se to vše opravdu vaším? Jen dokud je tu potřeba něco dělat je tu předstírání/záminka příbuzných. Ale ti, o nichž se domníváte, že vám patří, a jimž posluhujete, mohou po vaší smrti akorát tak navštívit váš hrob prohlásit, že jste umřeli. Příbuzní přinášejí neštěstí a rodina způsobuje jen problémy.

8. Hledíc směrem dolů toto Jedno pečuje a ochraňuje to hrubé a je unášeno ke své smrti. Toto Jedno padá do víru nekonečného počtu životů a je pevně připoutáno k marnosti a problémům.
9. Toto Jedno je bito a opouští dům. Toto Jedno je zraněno a umírá. Toto Jedno uvnitř „mnoha“ přijímá tolik pýchy jako kýbl plný vody.
10. Ale Ten, kdo má správné pochopení a neochvějné přesvědčení, doplaval ke „zdroji“ této řeky a byl její „vizí“ očištěn. On Sám se stal posvátnou řekou. *(*Maharádž*: „Celý svět směřuje na východ, ale Mistr vás bere na západ, tam kde zapadá Poznání.)
11. „Tam“ (tj. *brahman*) se stalo místem bohů (tj. *mula mája*) této *brahmánandy* a „tam“ se stalo těmito třemi světy pána *brahmy*, *višnu*a a *mahéše* (tj. bdění, snění a hluboký spánek). Když ale pochopíte tuto *gangu* tekoucí v protisměru, pak toto „vše“ se opět setká s *brahman* – „tam“.

(Maharádž: „Poznání přijde k vám, žádná jiná cesta není.)

12. Žádná jiná voda není tak čistá, jako je tato. Jako taková už nemá žádnou další činnost/pohyb. Nejdřív je třeba pochopit toto poznání „Já jsem“, a pak by mělo být realizováno toto ryzí poznání (tj. *ne-vědění*).
13. Tato velká řeka je jako prostor. Ale uvnitř tohoto „času vše“ se objevilo smyslové vnímání a to zapříčinilo plynutí tohoto „vše“ směrem domů. Proto pochopte vysvětlení nebe, světa smrti a pekla! (Tři světy snění, bdění a spánku byly způsobeny zapomenutím tohoto „vše“ a objektivizováním.)
14. Jakmile teče tato řeka dolů osmi směry, vytvoří tyto vody *máji* vír. Nicméně když Znalec řeku zná, stává se „Pánem světa“ (*išvara/puruša*; pak se vrací tam, odkud přišel.)

15. Toto nekonečné *paramátma* je touto řekou, která plní mnohé nádoby (tj. *mnohá těla*). Voda však z těchto forem uniká ven a toto „Jedno“ v „mnoha“ je promrháno v *samsáře*.
16. Díky společnosti jednoho se Skutečnost stává hořkou a díky společnosti dalšího se stává sladkou. Díky společnosti ostatních se stává čpící, trpkou nebo slanou (*Skutečnost jakožto čirá voda přijímá v iluzi samsáry atributy okolí, do něhož je umístěna.*)
17. Jakmile se *puruša* setká s „objektem“, pak se s ním toto „tam“ smíchá a stane se takovým, jaký je tento „objekt“ (*puruša se stane jako Jeho prakti, tj. pozorováním*). Jsou-li objekty hrubé, pak se zde nahromadí země a *puruša* se stane hrubým objektivním tělem.
18. Pokud se To smísí s jedem, pak se stane jedovatým. Smísí-li se s nektarem, pak se stane nektarem. Uvnitř vůně je tato Skutečnost vůní a v zápachu je zápachem.

19. Skutečnost byla smíchána s ryzí *gunou* a směsicí *gun*. Když je zde bezmyšlenkovitost *puruší*, pak Skutečnost znovu nabyde Svou ryzost. Pochopte však, že Skutečnost nelze realizovat bez této vody poznání (tato voda/poznání je touto Skutečností a kvůli tomuto poznání přijala Skutečnost formu. A rovněž kvůli poznání se Skutečnost stane opět bezforemnou.)
20. Voda poznání neustále teče, ale pokud ji dotyčný nerozumí, pak ji nazývá *řekou nebo jezerem (tj. **objektivním poznáním**). A pak toto Jedno uvnitř „mnoha“ setrvává jako člověk žijící uvnitř tohoto poznání (tento celý svět pocitů „já“ a „moje“ není nic než představa/imaginace; jako snový svět). *(*Maharádž*: „Chlapec říká otcí: „Podívej, toto je voda.“ A otec odpoví: „Ne, to je moře.“ Chlapec měl pravdu, byla tu pouze voda, otec ho ale uvedl do nevědomosti a nechal ho nazývat vodu mořem nebo řekou.)
21. Pokud se však vydáte za/před svůj zdroj* a od tohoto „tam“ se ohlédnete zpět, v tu chvíli

voda vyschne a není tu žádná „věc“. *(*Randžit Maharádž*: „Poznejte její nulu/neexistenci a jste za/před, nebo ne?) (*Nisargadatta Maharádž*: Zatímco mluvím, vedu vás k prameni; z něj vyvěrá voda po kapkách. Tato voda se poté stane řekou, vyústí do moře. Já vás znovu a znovu přivádím ke zdroji. Jakmile dojdete ke zdroji, zjistíte, že zde ve skutečnosti žádná voda není, voda je oznámení „Já jsem“.)

22. Pak toto „Já jsem“ této nuly/ničeho se stane tímto Pánem *jógy* za/před nulou a bezmyšlenkovitost této „řeči“ je pochopena. Služebník *Rámy* říká: „Neustále znovu a znovu rozpouštějte „mnoho“ myšlenek v tomto bezmyšlenkovitém pochopení (*Já neexistuji*).“

Tímto končí 7.kapitola 11.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Plynoucí řeka“.

Překlad z angličtiny – Gabriela Adámková 2017

11.8 Přirozenost

Antar-átma

|| Šrí Rám ||

1. Nejprve je potřeba se *poklonit tomu, kdo je konatelem tohoto „všeho“, protože tento *puruša* je základem a podporou všech bohů/*gun*. Když se to nízké a ubohé v tobě (tedy tvá individuální mysl) před Ním pokloní, tak provádíš skutečný *bhadžan*/uctívání. *(Když se tvá mysl stane Jeho myslí.)

2. Činnosti tohoto „vše“ se nemohou odehrávat bez této Skutečnosti, a přesto tato Skutečnost nemůže pohnout ani uschlým listem spadlým na zem. Všechny události ve všech třech světech se totiž dějí prostřednictvím *mula máji*. (Díky Svědkovi/*mulapuruša* jsou tu činy *mulaprakrti*, ale Skutečnosti samotné se to nijak nedotýká.)
3. Vnitřní Já/*antar-átma* je podporou tohoto „vše“, On je podporou tří světů – světa bohů/poznání (tedy spánku se sny), světa démonů/nevědomosti (tedy hlubokého spánku) a světa lidí (tedy bdělého stavu, který je kombinací poznání a nevědomosti). On je podněcovatelem čtyř životních proudů a čtyř druhů řeči.
4. On je tím Jediným, který je uvnitř tohoto „vše“, On je konatelem, který koná „mnoha“ různými způsoby. *Antar-átma* je uvnitř příběhu tohoto „vše“ a kvůli tomuto „příběhu“ se projevila hrubý svět. A proto „mnoho“ myšlenek by se mělo stát oním bez-myšlenkovitým Já.

(„Mnohé“ se zrodilo z tohoto „vše“ a toto „vše“ se zrodilo z *paramátma*. A proto prostřednictvím tohoto „vše“ se hrubý svět může stát *paramátma*.)

5. Toto *antar-átma* je skrytým Pánem (tj. *Purušou*) a je to On, kdo by měl být nazýván *Íšvarou* (tedy Bohem). Tímto způsobem si tento „největší z největších“, prostřednictvím iluze zvané *mája*, užívá slávu a velkolepost tohoto „vše“. (Tato Skutečnost sama o sobě nemůže dělat ani vědět nic, ale prožívá vše prostřednictvím *máji*. Nikdy se však Svou *májou*/iluzí nijak neposkvrní.)
6. Když toto *átma* zná *mula máju*, potom se On stal Pánem stvoření (tedy *antar-átma*; stal se Poznávajícím, který poznává Svůj odraz). Ale jak by mohlo Jeho stvoření vymazat onen přirozený stav *samádhi*? (*Paramátma* zůstává neustále od všeho odtažené.)

7. Je-li vše v těchto třech světech náležitě prozkoumáno, potom objevíš tuto esenci. A když v tobě tato esence *neočekávaně vyvstane, potom všechno to únavné pachtění, a dokonce ani tato „věc“, nejsou vůbec potřeba. *(Jakmile se člověk přestane snažit Je poznat, v tu chvíli se objeví.)
8. Jakmile pochopíš, kým je toto *antar-átma*, jakmile je On pečlivě prozkoumán a rozpoznán, jakmile porozumíš tomuto nejjemnějšímu z nejjemnějších, zůstane tu jen On, který je dokonale spokojený.
9. Můj drahý! Jestliže bylo toto bez-myšlenkovité Já pochopeno jednou, potom by mělo být pochopeno znovu. Jestliže bylo toto bez-myšlenkovité Já prozkoumáno jednou, potom by mělo být prozkoumáno znovu. Pokud se On stal svědkem jednou, měl by se jím stávat opakovaně znovu a znovu. (Pokud jsi pochopil jednou, proč bys nemohl chápat v každém dalším okamžiku?)

10. Jaký rozměr má *antar-átma* a jak velký je prostor, jenž zaujímá ten, kdo ví? Asi takový, jako něco, co je „viděné“ nebo „slyšené“. A je-li tu takové „vidění“ a „slyšení“, potom vyvstane bezmyšlenkovitost (staneš se tak velkým, až zmizíš). (*Randžit Maharádž – jaký objem má poznání? To nelze určit. Pokud chceš, aby to bylo takhle velké, tak se to takhle velké stane.*)
11. Toto nezměrné *paramátma* se stalo „viděným“ a „slyšeným“ (tedy svým vlastním odrazem). Nicméně nic „viděného“ ani „slyšeného“ nemůže proniknout do *antar-átma*. Řekni mi, kolik toho asi ten, kdo se drží ubohé loutky těla v *práně*, může vědět? (*Když má poznání On, je známo vše.*)
12. Nedokonalé nemůže dokázat, aby se to, co už je úplné a dokonalé, stalo dokonalým. Jak by mohla *mula mája* prozkoumat toto nerozdělené *brahman*? A přesto, pokud je tu toto nepřerušované zkoumání, tak musí nakonec oddělenost od Boha zmizet.

13. Skutečným oddaným je pouze ten, kdo není oddělený. Jinak je tu jen prázdné a vyčerpávající divadlo „mnoha“ oddaných.
14. Je to jako když do domu vstoupí host, ale nerozpozná majitele domu. Je to jako když přijdeš do království, ale nevíš že je tam král.
15. Kvůli tomu, že ses spolčil s tělem, jsou tu smyslové objekty, které zakoušíš. Kvůli tomuto spolčení s tělem je tu tato nedůstojná fraška v *práně* a tento vlastník těla ztrácí svůj úžasný zázrak *nirguny*. (Viz 13.1.24 – *džíva*, jenž má k dispozici *višnua*/vědění, *brahmu*/konceptualizování a *mahéše*/nevědění.)
16. Takový je svět těch, kteří nemají *vivéku* (*a-vivéki*), ale říkají „my jsme *vivékové*.“ Ale v jejich případě byla bez-myšlenkovitost *puruši*, která by měla být neustále udržována, beznadějně ztracena.

17. Hlupák neví, jak chránit tento vnitřní prostor. A proto buď moudrý a zůstávej *purušou*. Avšak tato moudrost, která tu byla, je teď ztracena kvůli slabosti a ubohosti tělesného vědomí.
18. Jakmile je poklad uvnitř vnitřního prostoru zapomenut, člověk chodí ode dveří ke dveřím jako žebrák (*tedy od těla k tělu*). Tak je na tom nevědomý člověk, který nezná Boha.
19. Jakmile člověk medituje na Boží „řeč“, jak může vidět cokoli v hrubém světě? (*Tedy hrubá objektivizace zmizí.*) Ale toto poznávající *vritti* je stejně omezené. Jak by jeho chabé schopnosti mohly být dostatečné k pochopení Boha?
20. On je v *brahmándě* a zcela vyplňuje *pránu*. On je „mnoha“ formami a „mnoha“ hlasy. Toto Jediné v „mnohém“ je i v jeskyních a kamenech.
21. On prostupuje prostorem tohoto „vše“ a díky tomu (*tj. díky poznání*) se toto Jediné objevuje v mnoha různých formách. Toto Jediné uvnitř

„mnoha“ je jak skrytým *purušou*, tak i Jeho projevem.

22. Pohyblivé by se mělo zastavit a být v klidu a tato „zkušenost“ by poté měla chápat toto čiré poznání. Ale jakmile se tato Skutečnost pohybuje, tak nemůže být tímto klidným *parabrahman*.
23. Jakmile jsou elementy jeden po druhém odhozeny, potom tělesné *buddhi* odpadne a toto čiré a klidné **nirandžan* se rozkládá ve všech směrech. **(Za poznáním.)*
24. Cesta *vivékky* je – „Kdo jsem já? Odkud jsem přišel a jak?“ Ale pokud tento přirozený *puruša* zůstává v *práně*, tak je svázaný, nemá žádnou víru a nemůže pochopit Svou vlastní bezmyšlenkovitou *svarúpu*.
25. Moudrý člověk by se měl pevně držet *vivékky* a měl by se snažit zdolat tuto neschůdnou *samsáru*. Prostřednictvím oddanosti *harimu* (tj.

poznání) by měl být vysvobozen z této rodiny „mnoha“ jmen a forem.

Tímto končí 8.kapitola 11.dášaky knihy Dášbódh s názvem „Přirozenost Antar-átma“.

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2017

11.9 Učení

|| Šrí Rám ||

1. Jestliže ve zdroji vyvstal tento pocit „já konám“, pak by měl být tento čin proměněn na dokonalý (tj. „[On koná](#)“). Jen co se však tohoto pochopení vzdáte, okamžitě se zformuje nedokonalý a chybný pocit „já jsem tělo“.
2. Jakmile činnost začala, byla dokonale provedena tím Jedním Jediným uvnitř této „věci“ ([popravdě je to On, kdo koná. Nadechuje se a vydechuje, pozoruje, kráčí atd., ale vy říkáte](#)

„já to dělám“). Proto, pokud tato „věc“ spadne do tělesného vědomí, měl by být připomínán *višnu* (tj. zapomeňte na vše a On/vy je zde).

3. Přesto, jak může být *višnu* tímto *paramátma*? Proto je nutné jasně pochopit bez-myšlenkovitost (*Višnu* značí jednoduše vědět. Bez-myšlenkovitost je ryzí poznání, tj. nevědění.) Pán světa předchází Svě *modlitbě (tj. poznání) a tudíž On, který je uvnitř Svých dvaceti čtyř jmen, by měl být připomínán (On je vším; On je tím, kdo se modlí, On je modlitbou, On předchází této modlitbě „Já jsem“ a On je ukryt uvnitř jmen, jež mu byly uděleny. On/Vy Sami můžete být připomínáni pouze zapomenutím na sebe sama). *(*sandhja* je modlitba; *Maharádž* říkal: „*Sandhja* je tam, kde je toto *samádhi*; (vnitřní) prostor mezi dvěma myšlenkami).
4. Uvnitř Jeho dvaceti čtyř jmen, uvnitř Jeho tisíce jmen a uvnitř tohoto spojení *prakrti/puruša* se nachází „bezejmenný“ Pán. Toto *paramátma*

by mělo být rozpoznáno uvnitř pomocí rozlišování/*vivék*.

5. Podle Písem/*Šáster* by měl *brahmínský* kněží nejprve podstoupit koupel, pak nabídnout své modlitby a následně provést akt uctívání/*púdžu* soše svého Boha. Vnitřní význam je však zcela jiný. Když Znalec *brahman* završí svou očištnou koupel v *ganze* poznání, pak je schopen vnímat tento prostor mezi objevujícími se myšlenkami. Toto je Jeho uctívání Boha. Jeho podobou Boha je toto „vše“/prostor. Jakmile toto ví/chápe, pak provádí *púdžu* správně. (Siddharaméshvar Maharadž říká: „*Púdža* značí vědět/chápat.“)
6. Existuje „mnoho“ bohů a „mnohá“ jejich zpodobnění a svět si cení jejich uctívání/*púdžu*. Ale jestliže se má věc takto, jak zde může být zobrazení Boha tohoto „vše“ a jak lze rozpoznat toto *paramátma*?
7. Toto *paramátma* by mělo být rozpoznáno pochopením („nejsem ničím, co lze být spatřeno

či vnímáno). Poté, co je rozpoznáno, by měl být prováděn Jeho *bhadžan*. Svého šéfa v práci oslovujete s úctou, tak proč by nemělo být váženě oslovováno i *paramátman*? (tj. prováděním Jeho *bhadžanu*).

8. Moudrý pozná toto *paramátma* neboli *paraméšvaru* pochopením bez-myšlenkovitosti a tím se dostává za tento oceán klamu.
9. Nicméně měli byste pochopit, že když je zde uctívání/*púdža*/znalost podobizny Boha, pak je to Samotné *antar-átman*, které se stalo Jeho podobou (tj. On je Znalcem a poznaným/tělo „veškerenstva“). Když je On uvnitř tohoto projevu, pak bylo Jeho vlastní místo, neprojev, ztraceno. (Svůj odraz považuje za Pravdu/Skutečnost; toto je prvotní iluze/*mula mája*.)
10. Přesto, kvůli Jeho vlastní formě Ona Skutečnost je. On je *Svou vlastní formou a On je též „světlem světa“ (tj. existence a *puruša*). Toto je *sattva guna* a „dovednost“ poznání, lidé to

však nazývají Skutečností. *(Tato Skutečnost se Svou vlastní formou je Jedna Jediná, bez přítomnosti něčeho dalšího. A On je „tím dalším“ Znalce a poznaného, tj. „světlo světa“.)

11. Tato Skutečnost je však uvnitř tohoto vědomého prostoru a tento Bůh je tou nejznamenitější z vynikajících odpovědí – Já neexistuji. Tudíž tato *nirguna* Boha by měla být pochopena prostřednictvím pochopení Jeho „příběhu“.
12. Když Skutečnost přebývá uvnitř tohoto *pura*/vesnice (tj. těla „vše“) jakožto *íša*/Bůh, pak se On nazývá *Purušou*. A On je tím stejným Jedním jediným, který přebývá uvnitř tohoto světa a je nazýván Pánem světa. (Tento *puruša* je Znalcem tohoto „vše“ a On je také nazýván *višnuem*, tím, kdo je znalým v tomto těle; přesto říkáme: „My víme a my konáme.“)

13. Právě v tuto chvíli ⁸On existuje a funguje uvnitř tohoto světa jakožto poznání a „světlo světa“/existence (v tu chvíli se On stává podporou tohoto světa). Pak je nazýván *antah-karanou* neboli *višnuem* a pomocí tohoto poznání by měl být rozpoznán (když jste tímto poznáním/existencí, pak je On vnímán blízko a jestliže v tomto poznání setrváváte, pak toto poznání samovolně odejde a zůstane pouze On; stanete se Tím.)
14. *Višnu* je uvnitř tohoto světa, přesto (On) setrvává uvnitř Svého vlastního vnitřního prostoru. Moudrý by měl rozpoznat toto *antar-átma*, konatele a zakoušejícího (když toto *paramátma*, osvobozené od jakýchkoliv omezujících konceptů, přijme tyto omezující koncepty, pak je On schován v rámci těchto konceptů. Uvnitř tohoto „vše“ neboli vnitřního prostoru se On

⁸*Tomášovo evangelium*: Ježíš řekl: „Zkoumáte tvář nebe a země, ale nepoznali jste toho, kdo je ve vaší přítomnosti, a nevíte, jak prozkoumat přítomný okamžik.“

nazývá *purušou* neboli *antar-átma* a uvnitř hrubého světa tj. hrubé tělo se On nazývá *višnu*.)

15. Když je tu vědění, On je Tím, kdo naslouchá, dívá se, vnímá vůně i chutě a rozpoznává myšlenky. Pak tento Jeden Jediný uvnitř „mnoha“ poznává Své vlastní „Já“ jako něco odlišného (vyskočila dualita Znalec a poznané).
16. Tento Jeden jediný je zdrojem světa, avšak přijal toto omezení tělesné připoutanosti a kvůli tomuto spojení s odděleným tělem se stal držitelem/nositelem ega.
17. Pak se Jeden jediný narodí, vyrůstá, je zabit nebo sám zabíjí. Je jako vlny oceánu, které se zvedají a naráží jedna o druhou (On zapomenul, že byl oceánem a považuje sebe sama za vlnu.). Pak je tento pohyblivý oceán pln žádostí a přicházení a odcházení těchto tří světů. (Tím, že On přijal toto tělo za sebe sama, Jeden jediný, který je zde neustále, přichází a odchází kvůli

směsici poznání a nevědomosti.)

18. Popravdě tento Jeden Jediný řídí tři světy, a tudíž On je Mistr tří světů. Jakpak zde ale může být *vivék*/rozlišování *nirguny*, když nebylo toto „vše“ pochopeno?
19. Dejme tomu, že je zde toto *antar-átma* a tato věčně přítomná „řeč“, přesto toto *antar-átma* vešlo také do těchto hrubých elementů (pak On považuje toto tělo za své vlastní a říká: „Já vidím a já konám.“) Proto by měl být učiněn krok vpřed vůči bez-myšlenkovitosti této „vznešené řeči“. (Pouze ustanovením bez-myšlenkovitosti, tj. Já neexistuji, dosáhnete Konečného Osvobození. Pak se nelze nikdy vrátit do tohoto světa. Pokud však dosáhnete pouze stavu „Já jsem“, pak po nějakém čase opět spadnete do tohoto tělesného vědomí.)
20. Nejdříve ze všeho hledejte držitele/nositele tohoto hrubého těla (tj. *džíva* drží hrubé tělo prostřednictvím *višnua*, *brahmy* a *mahéše* a jeho

ego pak říká „Já jsem toto tělo“). Měl by být pochopen tento Jeden jediný uvnitř tohoto světa (tj. *antar-átma*). A pak by zde mělo být dosažení tohoto *parabraman*.

21. Tato bezmyšlenkovitost *parabrahman* si vybírá mezi podstatným a ne-podstatným. Pak bude toto hybné (ne-podstatné) zničeno, ale to, co je „bez podpory“, nebude nikdy ztraceno.
22. Pochopte, že oddělením se od tvoření, zachování a zničení tohoto hrubého stvoření, je zde *nirandžan* (ryzí poznání). Pak se toto poznání „zde“ stane *vidžňánou* (rozpuštění poznání/*džňány*).
23. Osmidílné tělo (tj. *mula mája*) musí být respektováno a poté, během poznávání, se poznání rozpustí a zůstane pouze *nirandžan*; ryzí *brahman*.
24. Díky bezmyšlenkovitosti přijde jedno jediné, tedy to, v němž není nic dalšího. Pak není

(ani) Znalec. Jakmile přišlo toto pochopení *nir-guna*, pak se *vritti* stalo **nivritii* *(bez poznání *vritti*). Tudíž skrze poznání pochopíte bezmyšlenkovitost.

25. Přebýváním „zde“ v tomto „slovním“ významu se toto „Já jsem“ nakonec vypaří a zbyde pochopení slovy nevyjádřitelného významu. Tento slovy nevyjádřitelný význam, který přišel spolu s tímto malým poznáním *vritti*, také jednou odejde (tj. „tam“ neexistuje žádný význam a když tu není žádné poznání, není tu ani Znalec). („Slovní“ význam a slovy nevyjádřitelný význam se vztahují k významnému stanovisku/prohlášení *védanty – tattvamasmi*. To značí, Ty jsi To. Nejprve pochopíte, kdo jste. Nejste toto tělo; vaše tělo je poznání tohoto „vše“. Pak dojdete k pochopení, že nejste ani toto, že jste Tímto *purušou*. Jste Svědkem tohoto „vše“. Toto je míněno „slovní“ význam. Slovy nevyjádřitelný význam znamená, že tento Svědek je toto *brahman*, Jeden bez druhého.

A Toto bez-myšlenkovité „Já“ jste vy.)

Tímto končí 9.kapitola 11.dášaky knihy Dá-sbódh s názvem „Učení“.

Překlad z angličtiny – Gabriela Adámková 2017

11.10 Život bez tužeb

|| Šrí Rám ||

1. Je-li toto *antar-átma* omezené a jednostranné, potom je hloupé, a je-li toto *antar-átma* moudré, potom On chápe toto „vše“. Pokud se toto *antar-átma* stane „mnoha“ myšlenkami, potom On zakouší pouze „mnohá“ potěšení.
2. A když se toto *antar-átma* stane *mahántou*, jak by potom mohlo být nějak omezené? Protože On je *jóginem*, všeprostupujícím Znalcem celého tohoto stvoření.

3. On je vskutku jediným skutečným konatelem a zakusitelem. Protože On zná moc tohoto „vše“, které existuje uvnitř tohoto světa (ale my si myslíme „já to dělám“). Ale kdo jiný ho může chápat, než druhý Znalec? (*Siddhaméšvar Maharádž: poznej Šivu tím že budeš Šivou.*)
4. Člověk by měl být jako tento *mahánta*. Měl by prozkoumat toto „vše“ a nalézt jeho podstatu. Ale jakmile se Jej pokusíte zahlédnout, potom ono nehybné „Jedno“ uvnitř tohoto pohyblivého „vše“ nebude nalezeno. (*Randžit Maharádž: dokud tu jste vy, nemůže tu být On“.*)
5. Díky této pronikavé formě se nevnímatelné *paramátma* stalo zjevným. Ten, kdo zná *džívu* a všechny věci tohoto světa, je *brahman*. Ale když vidíte pouze Jeho vnější oděv (tedy jen toto „vše“ a „*džívu*“), potom ono nehybné „Jedno“ nemůže být nalezeno.

6. Jeho pronikavost je zřejmá, ale On není nikdy v pohybu. On zná toto „vše“, ale nezná tuto světskou existenci. Jakmile se Ho pokoušíte zahlédnout, na co všechno nenarazíte? (Uvidíte přitom tak „mnoho“ věcí) (*Randžit Maharádž: Když se Ho pokusíte spatřit, uvidíte něco jiného.*)
7. Protože On se nestará o krásné oděvy a šperky. Jeho ozdobou je „vše“-prostupnost. Ani na okamžik nedopustí, aby se něco odehrálo bez Jeho kontroly. (*Je vždy-přítomný a vždy v pohybu.*)
8. Přestane-li člověk věnovat pozornost světské existenci, objeví se věčně svěží okamžik tohoto „vše“. (Nemyslí vůbec na minulost ani se nestará o budoucnost; je tu jen tento věčně přítomný okamžik.) Ale když se mysl stále zabývá tímto světem, potom tato „touha“ prostě jen být nikdy nevyvstane. (*Dokud je mysl zabředlá v domněnkách a konceptech, tak se tato „touha“/„já jsem“ nemůže objevit.*)

9. On je celistvý a nevidí nikoho. Je úplný a s nikým „nemluví“. (Tedy používá Svou „řeč“, aby mohl být ve světě, ale neexistují pro něj individuální *džívové*.) Je dokonalý a nezůstává jen na jednom místě, protože vždy vstane a odejde, takže prostupuje vším. (Přijímá vše, co poznání přináší, ale nepřikládá tomu žádnou hodnotu.)
10. Ono místo, kam odešel, nelze popsat. Kdyby řekl „já jsem tam“, tak tam není. (*Randžit Maharádž*: Když někdo říká, že pochopil, tak tohoto místa ve skutečnosti nedosáhl... protože co by tam bylo k chápání?) Jeho ničím nenarušený stav nepřipouští žádné domněnky a pochybnosti.
11. Vyhýbá se všem činnostem v tomto světě; odvrátil se od všech svých nadějí, které do něj vkládal, a od všech svých přichylností k němu. Ukazuje ti, že tvé logické chápání tohoto světa je založeno na prázdných domněnkách. (*Randžit Maharádž*: Každá mysl je svět sám o sobě.)

12. Na toto „vše“ pohlíží s úctou, ale „tam“ žádnou úctu k tomuto „vše“ nemá. Je ponořen v proudu času tohoto „vše“, ale „tam“ po tomto „všem“ nijak netouží. (Má poznání, ale nijak se ho nedotýká. Využívá toto poznání, ale nestará se o ně.)
13. Nechová v sobě žádné koncepty a logika je pro něj bezcenná. Tento Pán *Jógy* nemá žádné pocity a postoje.
14. Tento Pán *jógy*, jenž je bez tužeb, nikdy neklesne na úroveň vnitřního prostoru „já jsem“, a pokud tu je tělo tohoto „vše“, je to známkou toho, že dosud nebyl nalezen. Ani na okamžik není nijak závislý na tomto všudypřítomném „příběhu“.
15. Tento svět byl vytvořen vaší vlastní představivostí a tato Skutečnost se kvůli tomu stala „mnoha“ zbytečnými a prázdnými věcmi. Toto poznávající *vritti* se může stát oním Pánem *jógy* (tedy *nivritti*) jedině tehdy, když si uvědomí ha-

nebnost setrvávání v tomto světě.

16. Pátrá-li mysl po tomto Jediném uvnitř „já jsem“, tak se nakonec tímto „já jsem“ stane a poté, díky tomuto poznání, bude dosaženo nejvyššího cíle. (Poznání je zahozeno a je tu přímá realizace; *džňána se stane vidžňánou.*)
17. Měli byste okusit tuto nerozdělenou „samotu“. Měli byste získat tuto dovednost pomocí cvičení. Prostřednictvím soužití se světem byste měli pochopit skutečný smysl „času“. (Tento svět je vaším učitelem; bez pochopení toho, že toto tělesné vědomí je bezcenné, bez utrpení a bolestí způsobených neporozuměním by člověk nikdy nezačal hledat skutečný smysl věci, které se říká život čili „čas“.)
18. Měli bychom přijímat pouze nejvyšší *gunu* (tedy čirou *sattvu*). A po jejím přijetí by s ní měla být důkladně obeznámena těkající mysl. Následně, díky tomuto poznání, bude ono *paramátma* opět schopno tvůrčí činnosti; ale On

na Sebe už nikdy nezapomene.

19. Je-li toto celistvé Já stále jen uspěchaností tužeb, potom by se takováto mysl měla ukotvit v Jeho uctívání, jelikož potom pochopí, že Jeho jediným nařízením je „touha“ po „já jsem“. (Nechť vše, co má přijít, přijímáme bez náklonnosti a odmítání.) (*Randžit Maharádž: Svět je tu na můj povel... ať se děje cokoli, je to mé přání... když někdo zemřel, bylo to mé přání, když se někdo narodil, bylo to mé přání.*)
20. Po vynaložení obrovského úsilí ve zdroji (*tedy prakruti/puruša*) přijde ovoce pochopení. Není-li tu toto úsilí, potom se tato Skutečnost stane bezcennou věcí. Protože pokud tu není pevný záměr, potom se z tohoto čirého poznání stane jen vaše bezcenná pýcha.
21. Svět tohoto „vše“ je potřeba prohledat a síla a moc *paramátma* musí být poznána. Neustálým poznáváním by Toto nejbližší v onom nejvzdálenějším mělo být pevně ustaveno. (*Ono*

átma uvnitř tělesného vědomí.)

22. K tomuto stavu dojde kouzlem Jeho síly. Naopak bez Jeho síly jsou všechny činnosti marné. Toto neustálé poznávání se objeví jedině tak, že zapomenete na vše a vaše *čitta* bude očištěna od „mnoha“ cest a „mnoha“ způsobů chování.
23. Je-li pochopena Jeho moc a síla, potom každý čin je Jeho činem. Je-li tu pevný záměr, potom se zrodí opravdová víra a vaše pravá přirozenost je vždy pod ochranou této „věci“.
24. Uvnitř této „řeči“ je bez-myšlenkovitost a je-li tato „řeč“ ve zdroji podporována, potom může bez-myšlenkovitost vyvstat. A pokud je bez-myšlenkovitost dále opatrována, potom bude ono *Jediné uvnitř tohoto „vše“ opravdu přijato. *(Bez-žádostivý Pán *jógy*.)
25. Světec by měl z druhých dělat Světce. Obratný intelekt/*buddhi* by měl být naplněn poznáním a „mnohá“ místa by měla být odhozena. (Světec

je v každém těle; a proto staňte se Světcem tím, že budete Světcem.)

Tímto končí 10.kapitola 11.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Život bez tužeb”.

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2017

